

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

یونس غیاثوند
۱۵ جون ۲۰۲۲

نه به مذاکره

از اوایل پیروزی انقلاب مردمی ۵۷ تاکنون، ما شاهد بدقولی‌ها و بدعهدی‌های پی در پی و وقیحانه غربی‌ها در طول مذاکراتی که با آنها داشتیم بوده‌ایم. دولت پشت دولت در ایران اولین هدفشان رسیدن به توافق با امریکا و اردوگاه غرب بود. ولی چه شد؟

نتیجه تمامی این مذاکرات تنها یک کلمه بود: خیانت! خیانت به چه؟ خیانت به قول‌هایی که به ما دادند. عهد بستند که تحریم‌ها را بردارند، دسترسی ما را به چرخه‌های مالی دنیا، با رفع سلسله قوانین منع‌کننده ایسا، کاتسا و یوترن ایجاد کنند و در قبال آنها ما انرژی هسته‌ای خود را به این گرگ صفت‌ها تحویل دهیم.

از سال ۱۳۸۱ تاکنون، دولت‌های محمد خاتمی، محمود احمدی‌نژاد، حسن روحانی و ابراهیم رئیسی سعی کرده‌اند که خود و تفکراتشان را وابسته به غرب سیاه نشان ندهند. اما شواهد عینی و تحلیلی چیزهای دیگری را برای ما و جهانیان آشکار می‌کند.

از دوران خاتمی ما سلسله مذاکراتی را در شهرهایی همچون وین (اتریش)، المآتا (قزاقستان) و... دنبال کرده‌ایم. هدف آن‌ها در تمامی این ۲۰ سال گذشته این بوده و بس: «انرژی اتمی‌ات را بده تا ما تو را عضو دهکده جهانی کنیم». آیا این مضحک نیست؟ یک بچه کوچک هم اگر شناخت ریزی از غرب داشته باشد، این به مغزش خطور می‌کند که غربی‌ها تنها دست بگیر دارند و دست بده ندارند.

در طی این ۲۰ سال گذشته، آقای علی خامنه‌ای [ظاهراً- پورتال] اعتقاد راسخ و محکمی بر این نظریه داشته‌اند، که ما باید به مذاکرات با غربی‌ها تن ندهیم. زیرا، بر سر عهد و پیمان‌شان باقی نمی‌مانند و از سوئی دیگر خودمان می‌توانیم با یک اقتصاد درونزا و مقاومتی کمر تحریم‌ها را بشکنیم. مگر تا کی می‌خواهند ایران را از بازارهای مالی دنیا خارج نگه دارند! ایران همچون کوریای دموکراتیک (شمالی) یا کوبای سوسیالیستی نیست که از لحاظ وسعت، جمعیت و منابع، محدود و غیرمهم باشد. اگر نفت و گاز ایران در جهان تبادیل نشود، چرخ تولید صنایع کشورهای صنعتی و یا پرشتاب، کند شده و یا از کار خواهد افتاد.

بیانید تنها ایران را از لحاظ اشتراک مرزهایش با دول همسایه بررسی کنیم. ما دارای مرز زمینی با ۷ کشور هستیم و از آن سو با ۸ کشور ارتباط آبی داریم. چین با وسعت چند برابری خود با ۱۷ کشور ارتباط مستقیم زمینی و یا آبی دارد. روسیه در طی برخی فصول سال شاهد یخبندانی شدید در بیشتر آب‌های تحت کنترل خود است. برای مثال: ما در کنار خود پاکستانی را داریم که دارای بازار مصرف ۲۱۰ میلیون نفری است. کشورهای عربی خلیج همیشه فارس را نظاره می‌کنیم که بشدت مصرف‌گرا و غیرتولیدی هستند. کشورهایی همچون روسیه، ترکمنستان، قزاقستان و قطری را داریم که از طریق راه‌های ما می‌توانند تجارت خود را به سوی اروپا آسان‌تر نمایند. در نتیجه، ما سود کلانی نسبت به حق ترانزیتیمان کسب خواهیم کرد.

گرامیان! حال قضاوت را به شما می‌سپارم. تنها ایران می‌تواند با تکیه بر تجارت و صادرات خود به دول همسایه، شاهد سرازیر شدن پول به سوی خزانه خود باشد و ما را از شر اقتصاد تمام نفتی برهاند. یک سؤال از شما خوانندگان محترم دارم: آیا با این همه فرصت‌های بکر و دست‌نخورده باید دوباره با غرب بر سر رفع تحریم‌ها مذاکره کنیم؟ ما برای رفتن به سوی پیشنهادی که رهبر عزیزمان [بخوانید قاتل خلق ایران-پورتال] گفته، نیازمند به بررسی تجربه کشورهای مختلف هستیم. برای مثال: اتحاد شوروی از سال ۱۹۱۷ تا سال ۱۹۹۱ که جهان شاهد تجزیه و نابودی آن بود، امریکا تحریم‌های گسترده اقتصادی، فناوری، نظامی و حتی ورزشی (المپیک مسکو- ۱۹۸۱) را بر آنان تحمیل کرد. ولی، راهکار آن‌ها برای مقابله با تحریم‌ها چه بود؟ تا توانستند اقتصاد ملی خود را تولید محور و صنعتی کردند. به تجارت با همسایگان و کشورهای انسان‌دوست اهمیت داده و مهمتر از همه، دست سرمایه‌داران و هواداران خصوصی‌سازی دلهره‌آور را از سفره‌های مردم شوروی دور کردند. نتیجه چه شد؟ ما شوروی جنگ‌زده، قحطی‌زده، بیمار و خرافات زده‌ای را دیدیم که از ۱۹۱۷ تا ۱۹۸۵ (پیش از روی کار آمدن گورباچف) توانست بر تحریم‌های شدید اقتصادی، جنگ داخلی، جنگ‌های جهانی و ویرانی‌های آن‌ها غلبه کرده و انسان و حیوان به فضا بفرستد و جهان را از شر استعمار کهنه رهائی بخشد.

یوری گاکارین، نخستین
انسان فضاورد (۱۹۶۱)،
اهل اتحاد شوروی.

شوروی نیز دچار باتلاق مذاکره گشت. میخائیل گورباچف از ۱۹۸۵ تا ۱۹۹۱ تلاش می‌کرد که تا جان دارد به غربی‌ها به این امید باج دهد که بتواند تحریم‌های آن‌ها را لغو نموده و به آرزوی مضحک خود که همان کنسرت‌های راک، مواد مخدر، فلم‌های پورن هالیوود و مک‌دونالد و همبرگر سرطان‌زا بودند، برسد. کشوری که روزی دومین اقتصاد و اولین

ارتش دنیا را دارا بود، به آنچنان خواری و ذلتی دچار شد که مردمش محتاج کالباس و نان شب بودند و امریکا تنها به این بسنده کرد که آذوقه باقی مانده و فاسد سربازان جنگ جهانی دوم خود را به آنان تحویل دهد. گوربچف کشور را از تولید و مقاومت به سوی تنبلی و دلقک‌بازی برد.

حال ایران ۱۴۰۱ شاهد تکرار دوباره این دلقک‌بازی و تنبلی است. دولت ما هزینه‌های زمانی و مادی فراوانی صرف مذاکرات با غرب می‌کند تا شاید دل آن‌ها بسوزد و مقدار کمی دالر امریکائی به طرف ما پرت کنند. ما هواداران عدالت اجتماعی خوب می‌دانیم که غرب به گرفتن انرژی هسته‌ای ما بسنده نخواهد کرد. آن‌ها بعدها می‌خواهند که ما از منطقه و جهان از لحاظ نظامی خارج گشته و کلیه ابزار پیشرفته جنگی خود را به آنان تحویل دهیم، تا بالای عراق دوران صدام و لیبیای قذافی بر سر ما بیاید و آن‌ها منابع ما را نوش جان کنند و جشن بگیرند. زیرا، دیگر ما راکت و پهپاد و تانکی نداریم که در مقابل کفتاران ناتو مقاومت کنیم. این است سرنوشت بندگی! باید با کشورهایی مذاکره کرد که مرام و معرفت داشته باشند، نه این که دورویی، فرصت‌طلبی و جادوگرمنشی را در وجودشان حمل کنند.

***- پانویشت نگارنده: تشکر فراوان از همکار و یاور مهربانم که در تدوین و انتشار مقاله‌های بنده کمک‌های فراوانی کرده‌اند، عمر و قلمشان همیشه پربرکت باشد!**

***- منابع:**

- *- ویکیپدیای فارسی، تاریخچه مذاکرات جمهوری اسلامی ایران با امریکا.
 - *- نقطه نظرهای علی خامنه‌ای، رهبر ایران درباره تعامل با غرب و اقتصاد مقاومتی.
 - *- تبریک روز کیهان نوردی، ۱۲ اپریل (۲۳ فروردین)، ابراهیم شیری.
- ۲۳ خرداد-جوزا- ۱۴۰۱

یادداشت:

با تأسف نویسنده نقش "علی خامنه‌ای" رهبر رژیم را در تعیین "سیاست های کلان" حاکمیت من جمله سیاست خارجی کشور ایران در نظر نگرفته، به تعریف و تمجید از وی پرداخته است. تعریف و تمجیدی که به هیچ وجه از طرف پورتال "افغانستان آزاد- آزاد افغانستان" مورد قبول نیست.

اداره پورتال "افغانستان آزاد-آزاد افغانستان"